

Vart ville du ^ehårt resa?

Denna fråga: "Vart ville du ^ehårt resa?" kan tyckas ganska svår att besvara. Hela jorden, vår härliga, ljusande moder Jord, ligger ju ~~då~~ framför oss. Tanken är från det ena stället till det andra: över skumman-^{vilket} de världshavsvägor, över blänkande fjärdar vid det sol-omgivna ~~Medelhavets~~ stränder över brusande forsar och lugna inlandsälvar över evigt oöbeklätta jätte-berg, gräfulla dalar och trafikerade städer m.m. & oändlighet. Huru shall man väl nu denna myckenhet av skönhet behag och intressen kunna finna just det allra skönaste. Det allra intressantaste? - Oh huru lätt är det dock ikke? Man kan ju ej vänta ett ögonblick så länge man ännu ikke besökt Rom, sedan eviga staden.

Huru mången är det ikke, som av hela sin själ längtat efter att slippa till denna stad, vars luft likom är omättad med kont. Man har sagt: "So Neapel och sedan dö". Huru väl passa ikke dessa ord på Rom? Då man sett aut sevärt i denna stad, sedan man med alla sina sinne njutit av allt vad Konsten, förfiningen och Kulturen här kunnat åstadkomma och framförd det sedan man besökt ~~det~~ Sistinska Kapellet detta härlige ställe där man får beundra en Michelangelos och hans jämkikars mästerserk vad har man väl sedan att leva för? Man har ju sett det skönaste som kan ses. Känt den högsta lycka jorden överhuvud kan bjuda ~~ha~~.

Detta ~~med~~ ^{är} ~~ej~~ ^{ett} ~~ett~~ människosinnlets konämsta kapellet: Sistinska Kapellet kan ikke skrämma sig nog lycklig. Då man befinner sig därinne märkte man då beundrande blyxa knä inför denna överflödande skaparkraft som här strälar emot oss på varje sida från väggar, tak och golvo - ja, från alt. Man erträgas sig andrande om detta är den eviga och brycklige mänskedomens verk. Och man finner till sin omtäckliga stoltet, att så verkligen är fallet. Det är människovet,

men det är den gudaborna övermänniskan, hos vilken
gudsbelåtet tydligast framträdes som under linmas an
den högste inspiration den mest jublade skaparglädje
ärstakommit detta. — & sådant saknas bliva timmer.
na sekunder eller rättare sagt: sedan man har ingen fö-
nimeleee av tiden man här ansätte mot ansiktet med
enigheten Och just härigenom kunne dessa
renässansen röner fängla i århundraden. Aldrig kunnas
de trotsa bliva gamla arblekta. De hava upphört,
medan renässansen brusande liv väckte männekonna
ur deras dösighet. Tongen stillhet och röle det synder
väsor och bussar överallt, lives tar ut sin rätt. Huru
kunna sal då de, anom vilkas brott detta liv gjude
altra betart, vilka kunnas brela världens känslor, tanka
allas tankar bliva annat än den eniga ungdomens för-
kämpar, liknande många gudar nedstigna från sitt
strålande Olympen.

Liknande tankar måste väl genomsömnas varje
lykans gungning som crått detta efterlängtade snät. Men
men vad skola väl de känna, som hela ritt liv längtat
och längtat, men aldri rött denne eniga stadt. Vilka
kväl, vilken mängd av försynta tårar!

Mången förfallet del känslor barnsligt att
så längta till denne stadt en stadt som alla andra.
Men vad kan man väl göra? Denne längtan är oent-
ständig förmuktas berättelningar hjälpa här ~~aldrig~~ ^{angestötta}.
Och längtan till Rom, om han ju inte varit nägot barnsligt,
ty har man sett det här ens liv säkert blivit dubbelt
rikare. Om det finns någon som ställer sig skeptisk ber-
räffande del så om man taga i betraktande, att t. o. om
duthus bekräftade att man vid intet villkor velat und-
vara sin resa till Rom, skurn den beredde nonom vises
svårigheter sätton att knypa på knäna ryppa branta
trappor m. m. Svårigheter och ledambuter kunnas ju
alla räcke ut för, men vad gör det? Dessa intressantare
ber cesar — admintors då man efterat tankar på den
gamla. Blott sätjan är god så är allting godt.

3.10 1915.

Vi behöver detta underbara „livsens vatten“ som verklig
stärker försten. När vi blott sit försigt, näst sedan
jordiska källvatten, så sätter det snart ut oss. Vi
beboras av en mättö fört. Vi dricka. Vi dricka ej
efter glas. Ingen hindring åtta dricka vi, dricka många
glas. Men väts & åter inotålls sig denna sugande hänsyn.
Vid mege stort trum som en formuna. Men vi dricka
Boken spännes så rätt i mäste lägga oss på rygg för
att hända ut. Endast do' o. do' höjd vi huvudet
för att hålla i oss ett glas. Sedan komma jättegorna,
pinande, kallekrattande pligos. Det har växt o ordning
i magen, som stör trum i vattnet, s. intet carlopapp här.
Den han ej mer fungera. Mekanikering upphör. Att
den dästa skinnhuden pressas lungor ab hjärta. Vi få
ej mer luft. Det är den stora vandrädens stadium.

I detta stadium ser du människan i sin tid.
Örörlig ligger hon där i din mukna kammar på den ryggs
stoffen, flödande efter lufti så att rögen rymper brömpar ut
ur det blåaktiga ansiktet. Hinn står megen, uppbukt av
retandels vatten, dumlast pliggo har den, men mitt i mitten,

82) Så där satt jag ~~med~~ i blodet om kvällen i min stuga i köket och försäkte lösa spintens gåta. Min bröder ~~sade~~ att ~~det~~ blått omställningspapper ordentligt uppställda framför mig ~~sade han att det~~ ~~var~~ ~~papper~~ på det lilla bordet med den blomma vadrusken. Mitt pensum för morgondagen var undangjort, läckorna inskränkta, räkneurningarna kostat, uppsatserna skrivna. På hyllan stod väckarklockan och tickade ordentligt, på sängen - brevid hyllan läseordningar, prydligt utskrivna - Matematik, Historia, Geografi - och ordentligt fastsittad ^{i väggen} med fyra stift, en i varje hörn. Världen var väl tillräcklagd, universum i ordning, livet smyggt och översködligt uppställt ~~i hela formen~~ enligt facte och hjäns tider - men något var i alla fall i djup oordning och orrskhet. En Maria Eleonora - ~~en~~ tillfälligt sammanställning av emärtande ~~bestyrkande~~ heterogena element - trevade i dunkel orrskhet och förvirring, trårs igenom en mätts nattsvart pupill i en okänt öga, mot sitt värens hemlighetsfulla snut. I rummet intill satt herr Dürer, tidigare min pappa och min deltagare, nu en främmande herre med buntersam min och förtig rygg, fördjupad i

83) sina egna värderingscirklar, sina planer,
funderingar och gräller, vilka alla ledde
bort från mig, mot något avist ^{främmande} och ~~stötande~~
~~svältande~~. Frum och sa hatafug att. ~~det F~~
~~specifikt~~, ~~Känska förlust, förlust, förlust,~~
~~hursummet min mor.~~ Känska var hon, en tråd,
olustig och renignerad sinn, känska hade hon till
sin Gud i förvirlan, känska plågade hon sig
själv med meningslösa samvetsföreläxter och
vanvetliga beslut, vad vet jag. Den enda visste
intet om den andra. Vi satt som fångar i vår
sin cell. ~~Och rummen som vi bebodde kallades värst hem,~~
~~och varandra genom telefonlinjer i gott gynn~~
~~Beta kallades det "hem". Och sammangöllas ge~~
~~genom slagsmål och hem, medan de var~~
~~ungefärligt lika i heder.~~

Många datorer av detta "hem", bland
känskan i trädgården, bland minskunnen ut
gatorna i Göteborg och verkstäderna. Rummen,
hemin, är det också som funnits under
jag har längre där in i luften.

Vid denna tid avskilde jag mig mer än
nägonsin från den omgivande verkligheten. Jag tog
avstånd från allt och alla omkring mig. Kände
mig som en särslig, en missförstådd, och berusade mig
med den tankens sätta. I skolan hade jag en enda
intervall vän, en hon hette Cecilia, men kallades Silla, och var

Han hade arbetat hela förmiddan med stor iver och flit vid sitt staffli. Det här motivet passade honom, ett av hans bläcklingsmotiv som han nu nägxxxi skapade om i förnyad gestalt, och dagen var en god dag. Han kände sig som befriad från en tvångströja sedan han efter en del experimenterande återgått till sin gamla penselföring och sina mustiga, starka färger. Han kunde se på honom att såna färger hörde ihop med honom, xxxftigxhxggxhxxx hxxxxxx Frisk och robust som han var kunde han inte fatta den trött matthet som kom smygande över honom, med otäliga rörelser försökte han skaka bort tröttheten av sig men ingenting hjälpte, hmxkunmxmxmxm ett ögonblick tänkte han på att gå till pentryt och tillreda en kopp starkt kaffe, men han ville nogärna göra ett avbrott i arbetet som gick så fint nu, man får akta sig att dämma upp strömen med sista den styrke manövrer. Efteråt förstod han att det var något annat än arbetet som tog hans krafter i anspråk. Med ens försvann tavlan som han arbetade med, han kunde inte se den, mänseln Han styrrade plötsligt på sin tavla som om han aldrig sett den förr, han flydde ur hans hand. Han kände en lätt yrsel och inför sista penseln xxxx och vände sig bort från sitt verk. Och i samma nu såg han för sig Kristus-krigaren, han såg det öppna, rena ansiktet, de renas linjernas xxxx enastående harmoni, de mjuka, lätta färgerna, och ögonen såg han såg in i dessa otroliga ögon, observerande, stränga, fyllda av djup andlig anspänning. Hans ögon framtonade bilden av Kristus-krigaren, det öppna, rena ansiktet, de mjuka, lätta färgerna, de röra helhetens klassiska harmoni, och ögonen som blickade emot honom, observerande, stränga, fyllda av djup andlig anspänning. För xxxx två tre veckor sedan hade han läst notisen om den fulländade 1200-talsikonen som blivit funnen i en rysk bykyrka, och sådan såg han den som den beskrivits av experterna, den kortfattade notisen hade gjort tryck på honom, orden de Trets linjernas harmoni hade hänt honom och tänkt det som var sagt om ögonen, "fyllda av djup andlig anspänning" hade vid läsningen utlöst en hemlig inre glädje hos honom. Ändå hade han inte varit medveten om att beskrivningen efterlämnat något djupare snär hos honom, han förstod att Tretiakov-galleriets man gjort ett enastående fynd eftersom ikoner från 1200-talet nästan helt saknas i de ryska samlingarna, enligt notisen en fölid av monogramernas framfart, men själv var han ingen kännare av ikoner och tänkte inte vidare på saken, tycktes ha glömt den tills plötsligt Kristus-krigaren visade sig för honom som i en uppenbarelse. Och nu, som en uppenbarelse från ovan eller snarare från xx undermedvetna djup inom honom steg Kristus-krigaren fram liksom för att visa honom en väg. Bilden tonade bort lika oförmodat som den visat sig, men när han omtumlad och omskakad i sitt innersta på stapplande ben som en berusad sökte sig till britsen visste han med sig att något hänt honom som skulle förändra hans liv.

Samtal med Stalin

Man skulle ønska att det samtal som utspann sig mellan Stalin och medlemmar av den finska kulturdelegationen vid audiensen den 3 oktober skulle bli känt och omdebatterat i så vida kulturstyrkor som möjligt. Här finns verkligen något positivt och fruktbart för kulturdebatten att ta fasta på och för enskilda kritiklystna eller tvshågarna att begrunda. Och så har man faktiskt, när man läst referatet, en känsla av att själv ha mött Stalin och fått sitt på ~~kommer~~ kommersialitets nägot väsentligt i hans personlighet.

1995-1996 学年第二学期期中考试高二年级物理试题

Det är ju det egendomliga med Stalin att hur mycket man än läser om honom tycker man händå till sist att det väsentliga måste ha blivit osägt. Som gestalt framträder han alltid med stor tyngd och plasticitet även vid de flyktigaste möten, men samtidigt har man ett intryck av att han liksom omvärver sig med ett moln av anonymitet som inga än så närgångna frågor förmår skingra. Hur noggrant frågorna och svaren är refererats och hur detaljerat man kan ta del av audiensens förlopp är skildrats blir det till sist en fråga man har på läpparna när han åg tryckt besökarens hand och dragit sig tillbaka: Vem var han? Det är denna egendomliga anonymitet personliga anonymitet som på västerländska synen gör intryck av gätfullhet. Det är den som skapat legenden om den ryska sfinksen. Men det är också den som gjort att ingen västerländsk besökare kunnat undgå att förinna den odefinierbara utstrålningen av storhet kring denne människe.

Deutschsprachige Ausgabe von *Die Geschichte der Erde* von Charles Lyell

Even vid samtalet med den finska kulturdelegationen framträder Stalins gestalt med plastisk påtaglighet

Det är svårt att säga vad det beror på - för i och för sig är det ju ingenting märkvärdigt som händer - men faktum är att den finska delegationens möte med Stalin, sändt ut refererats i tidningspressen, förmedlar en fullsynt konkret och levande bild av hans personlighet. Men tycker sig för en gång skall se anonymitets moln skingra sig.

EDITH SÖDERGRANS BREV TILL HAGAR OLSSON.

Föredrag av Hagar Olsson.

Jag har tänkt berätta litet om den dramatiska upptakten till brevväxlingen mellan Edith Södergran och mig och vår vänskap. Det hela började med den berömda insändaren som Edith skrev i anledning av att hennes andra bok Septemberlyran kommit ut. Det var en medveten modern människa, självständig, genial, och därtill präglad av en världsstadsoppna och ogenerade intellektuella debattvanor, som plötsligt framträdde i en efterbliven provinsiell kulturmiljö. Hon var angelägen att man skulle förstå att det låg ett svalg mellan hennes första diktsamling och den nya. "Vad som gör många av dessa dikter dyrbara är att de stamma från en individ av en ny art", skrev hon bl.a. Hon möttes av ett hänskratt som i de mest vulgära tongångar ekade emot henne runt i spalterna. Själv var jeg förbittrad på den okända författarinnen för att hon som jag tyckte fördärvarat sin egen och den nya diktnas sak med dylika uttslanden, och när jag anmälde boken tog jag henne minsann ordentligt i uppstukelse. Vad gjorde Edith? Jo, hon skrev ett brev till mig, redogjorde för sina motiv och - vem skulle ha kunnat tro det - bifogade en ny insändare! Och vidare: hon räckte mig handen och bjöd mig vänskap. Hon hade läst mina artiklar - jag hade för bara några månader sedan börjat som litteraturkritiker - och såg i mig en själsfrände. Jag kan inte säga vad jag kände när jag fick brevet. Jag var ju också mycket ensam i min omgivning. Och här talades om "vänskapens högsta form". Här frågades: "Kan vi umgås gudomligt med varandra,

HITCHCOCK KOMMER PÅ BESÖK

Stort gammaldags vardagerum i stor gammaldags villa. ~~läge~~. FLUFFY, som egentligen heter Florence, en ~~engel~~ och förtjusande ~~eldra~~ dam, sitter med en bok i knät och pratar med ~~sin~~ ADELE, husets allt i allo.

FLUFFY: Visst visst. Jag tycker om kalvbräss. Allt vad du föreslår tycker jag om. Det är inte det! Men ~~duxförzixxix~~ all mat är ett och detsamma, kött och fisk, fisk och kött, stekt, brynt, kokt, färserat, jag blir trött bara av att tänka på det. Att inte mänskligheten kan hitta på något nytt i den vägen, så mycket nytt som man annars hittar på, tack och lov för det. Men se maten, nej! Potatis, makaroner, herregud!

ADELE: Men snälla Florence, vad menar du med nytt då? Vad skulle det vara?

Fl: (Må argt): Plankton!

Ad: Plankton? ~~Waxxwaxxwaxx~~

Fl: M Gärna för mig. Jag äter vad som helst, bara det är nytt. Fineserna bjuder på fågelbon, ett intelligent folk. Nåja. I Paris fick man förstås underbar mat, ~~omväxlande~~, tillredd med känsla och fantasi -

Ad: De har andra ingredienser också, egh annat kött, annan fisk, skaldjur -

Fl: (drömmende): Langust -

Ad(i avgörande ton): Då blir det kalvbräss då.

Fl: Nej nej, inte brässen. Den avskyr jag. Hitta på något själv, Men kom ihåg, jag vill ha något gott i dag! Punkt och slut. (Tar upp boken) Jag ska läsa den här fransmannen nu, medan jag har lite ~~av~~ morgonkrafter kvar. Du anar inte vad tråkiga de här nya fransmännen är. Man sommar.

Ad går, Fl läser en stund, ser ut att vantrivas och rött vad det är slänger hon boken ~~ifran sig med mäktig kraft. Wixxwaxxwaxx~~

Fl: Att du inte skäms! Tråkar ut folk, och tar betalt för det! (Trippar med lätta steg till radion. En Bethovensymfonis tonmassor fyller rummet. Fl skyndar sig att dämpa ljudet, sätter sig ned resignerad min i sin stol.) ELGA, en mörkögd och pigg flicka, sjutton år, titter in.

ELGA: Jag kom bara för att varna dig, ska ~~strax~~ kila. Vilken gräslig musik Fluffy, ~~och~~ morgonkvisten. Jo, ~~je ville varna dig~~ Det kan tänkas komma ~~fi~~ folk, Fluffy. Du vet väl att du fyller Attio i dag. Jag hade så här glömt det, men så slog det mig, ~~xamxmamxjag den sextonde i dag~~. Det var som ett skott, och jag rusade genast ner för att varsa dig.

Fl: Vad menar du? Jag vet mycket väl att jag fyller Attio. Vad är det med det? ~~Det är väl inte märkvärdigt att fylla sjutton som du vissa?~~

El: Uppvakningar, Fluffy. Hela släkten först och främst, med ~~och~~ ~~shamen~~ spetsen. ~~En~~ En bemärkelsedag, ~~först~~ du ~~väl~~.

Fl: ~~Jag~~ struntar ~~bländat i bäraveln~~.

"lämnade den lättfackla sunbädden"
välgen till Lepices pass

Don Q's död

Det är natt. Don Q ligger i sin säng och tänker. Det går trögt för honom, han är inte van vid att tänka. Men sen han blev så här svag har tankarna börjat tränga sig på. Han tänker på sitt liv, minns hur stark han var och djärv. Utan betänkande gick han till angrepp ~~mot världen under~~ ~~men han sag~~ ~~en~~ Falsterbo riddare befarade verkligheten med röta ord. ~~Men~~ ~~var~~ ~~han~~ ~~vänd~~ ~~sig~~ ~~med~~ ~~sin~~ ~~hand~~ ~~och~~ ~~skrämde~~ ~~var~~ ~~hans~~ ~~tron~~ ~~och~~ ~~folkets~~ ~~klagom~~. Han stod var just berönt att ~~vara~~ ~~en~~ ~~mer~~ ~~svagare~~ ~~som~~ ~~lätta~~ ~~vara~~ ~~och~~ ~~förmedling~~. ~~en~~ ~~utan~~ ~~att~~ ~~ordda~~ ~~på~~ ~~mänskligheten~~. ~~Han~~ ~~uttryckte~~ ~~inte~~ ~~på~~ ~~det~~, ~~minnaden~~ ~~sing~~ ~~på~~ ~~hans~~ ~~kinder~~, ~~hjälte~~ ~~drog~~ ~~häftigt~~ ~~slag~~, ~~svärarna~~ ~~brände~~. ~~Och~~ ~~han~~ ~~väntade~~ ~~sig~~, ~~till~~ ~~sin~~ ~~blanka~~ ~~lans~~, ~~besteg~~ ~~sin~~ ~~häst~~ ~~och~~ ~~drog~~ ~~ut~~ ~~för~~ ~~att~~ ~~bekämpa~~ ~~de~~ ~~himmel~~ ~~skriande~~ ~~orättvisorna~~. Allt det där minnes han, det stod klart för hans insyn. Hur modigt fältade han inte, hur befällande var inte hans röst. Man lyssnade till den, folk sa till varandra: pass på nu, här kommer ~~Don~~ ~~Q~~. Och bud på bud kom till honom var han än fördad, från väst och från öst, från norr och från söder kom man med bud till honom. Den tapprå Don Q, må han ~~komma~~ dra sin lans för oss!

Och ju mer han tänkte på det, desto obeskrivligare tycktes honom hans nuvarande tillstånd. Kan det vara jag, tänkte han. Kan det vara den tapprå Don Q som ligger här och inte har en tanke på strid. ~~E~~ ~~M~~ ~~S~~ ~~R~~ ~~du~~ ~~inte~~ ~~xxix~~ ~~xxx~~ ~~de~~ ~~himmel~~ ~~skriande~~ ~~orättvisorna~~, store Don Q! säger tankarna till honom. ~~Väg~~ ~~xxxi~~ ~~xxxii~~ ~~ser~~ ~~du~~ ~~dem~~, ~~säger~~ ~~tankarna~~, ~~men~~ ~~de~~ ~~berör~~ ~~dig~~ ~~inte~~, ~~du~~ ~~är~~ ~~lik~~ ~~giltig~~ ~~för~~ ~~xxxi~~, ~~läter~~ ~~de~~ ~~värsta~~ ~~brott~~ ~~mot~~ ~~mänskligheten~~ ~~rinna~~ ~~av~~ ~~dig~~ ~~som~~ ~~vatten~~, ~~som~~ ~~något~~ ~~som~~ ~~inte~~ ~~angår~~ ~~dig~~. ~~Hur~~ ~~är~~ ~~det~~ ~~möjligt~~, ~~store~~ ~~Don~~ ~~Q~~?

Det måste vara något galet med mig, tänkte Don Q och satte sig upp i sängen. Håret stod på huda, den djärva näsan var det enda som glödde i hans ~~hår~~ bleknade ansikte. Men var det galna sitter, det vete hin, muttrade ~~hh~~ Don Q. Han harklade sig, spottade kraftigt utåt golvet och släppte en fis. Det muntrade upp honom. Åhå, din gamla krake, ~~xxxi~~ ~~xxxii~~ ~~nn~~ har du ångan oppe. Och gammal för resten. Inbillningar! Den store Don Q ~~hh~~ ~~int~~ ~~gammal~~, det vet hela världen.

- Jöns, ropade ~~hhh~~ Don Q med ~~sin~~ ~~svaga~~ ~~gammalmun~~ ~~hos~~.

~~Men~~ ~~du~~ ~~inte~~ ~~har~~ ~~inte~~ ~~slit~~ ~~med~~ ~~ett~~ ~~slit~~ ~~svar~~ ~~han~~ ~~sin~~ ~~kropp~~ ~~och~~ ~~sunkade~~ ~~tre~~ ~~gång~~
~~men~~ ~~jöns~~ ~~är~~ ~~nu~~ ~~inbyltad~~ ~~i~~ ~~diverse~~ ~~versedalar~~ ~~i~~ ~~en~~ ~~vara~~ ~~nu~~
~~golvet~~. ~~Don~~ ~~Q~~ ~~frick~~ ~~inget~~ ~~svar~~. ~~D~~ ~~e~~ ~~urkunde~~ ~~han~~ ~~till~~,
- Vad är det med dig, Jöns, särskil han med den knäkt ~~sliten~~ ~~som~~ ~~hon~~ ~~nom~~. ~~Hör~~ ~~du~~ ~~inte~~ ~~att~~ ~~din~~ ~~xxxxx~~ ~~herre~~ ~~kallar~~ ~~på~~ ~~dig~~.

- Jag sover, svarade Jöns som låg inbyltad i ett hörn av rummet.

- Don Q nickade för sig själv och menade som så: En svag själ. Han sover.

Sibelius

Fastän jag för tillfället på grund av ohälsa saknar kraften minnen
den kraft som skulle behövas för att på rätt sätt formulera ett inlägg i de-
batten om Sibeliusmonumentet

Låt oss nu för ett ögonblick glömma att det är en debatt som på-
går, att folk har olika åsikter om hur ett monument skall se ut, att riktnin-
gar av skilda slag gör sig gällande inom konsten och så vidare, och i ställe-
tänka på Sibelius. Jag har förtur med mig en bild av Sibelius. När jag tänker
på honom ser jag för mig bilderna av den unga Sibelius, ett ansikte, ett hu-
vud som ~~är~~ i sin form och sitt uttryck ~~är~~ i sin kraft
~~är~~ i sin genialitet på ett nästan chockartat sätt förmed-
lar intrycket av ~~är~~ genial kraft och som redan tycks utstråla ljus
hela den kommande gärningens ljus över världen. Har man ett sådant ansikte
att tillgå, varför skulle man förbigå det